

Arrest

nr. 116 499 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDERHEIDEN, die loco advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een moslim te zijn van Pashtou origine en afkomstig te zijn van het dorp Ibrahimkhel in de regio Wazir van het district Khogyani in de provincie Nangarhar (Afghanistan).

Volgens uw verklaringen begonnen uw problemen omstreeks een maand voor uw vertrek uit Afghanistan, tijdens de schoolvakantie in de zomer van het jaar 1390 (2011 Gregoriaanse Kalender (GK)). In die periode volgde u enkele religieuze lessen in de moskee. Op een dag kwamen 4

onbekende mannen naar de moskee om met de imam te spreken. Na dit gesprek meldde de imam aan de leerlingen dat hij 5 vrijwilligers zocht om een maand naar de madrassa van deze bezoekers te gaan, met de bedoeling daar Koranlessen te volgen. Vier jongens boden zich meteen aan, maar de imam sprak u als oudere jongen zelf aan. U wilde echter niet toezeggen zonder de toestemming van uw vader, waarop de imam met hem ging spreken. Uw vader ging akkoord, op voorwaarde dat u dit wilde doen. De volgende dag kwamen 2 van die 4 mannen u en de andere 4 jongens ophalen. Onderweg gaven ze jullie elk een appel om te eten, waarna jullie het bewustzijn verloren. Toen jullie opnieuw ontwaakten waren jullie aangekomen op een onbekende plaats. Jullie werden met een stok geslagen en geblinddoekt naar een grot gebracht.

Gedurende ongeveer een maand zat u daar in die grot vast, zonder dat u naar buiten mocht. De eerste 25 dagen kreeg u 20 uur per dag Koranlessen en luisterde u naar preken. Daarna kreeg u gedurende 2 of 3 dagen lessen om met een motorfiets te rijden. Nadien zeiden ze u dat u twee dagen later een zelfmoordaanslag moest uitvoeren. U wilde dit echter niet en een paar dagen later slaagde u er in 's nachts uit de grot te ontsnappen. U keerde terug naar huis, waar u uw vader op de hoogte bracht. Uw vader stuurde u toen meteen naar uw oom langs moederszijde.

Die nacht kwamen de Taliban naar uw ouderlijk huis. Toen ze uw vader vroegen waar u was, deed hij alsof hij niet wist dat u bij hen was weggegaan. De Taliban waarschuwden hem dat als hij zijn zoon niet aan hen overhandigde, het leven van zijn hele gezin in gevaar was. Uw vader kwam u diezelfde nacht nog vertellen wat er gebeurd was. De daaropvolgende nacht al verliet u Afghanistan.

U reisde op illegale wijze door naar België, waar u een paar dagen na aankomst op 12 juni 2012 asiel aanvraagde.

Na uw vertrek ontving uw familie 2 brieven van de Taliban, waarin geëist werd dat ze u aan de Taliban zouden overhandigen. Uw vader werd ongeveer 2 maanden voor uw gehoor op DVZ op 27 juli 2012 om deze reden door de Taliban vermoord.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw originele taskara; twee originele foto's van uw vader; twee originele dreigbrieven van de Taliban (dd. 25 jamadul sani 1432 of 19/03/2012 in de GK en 22 rabiul sani 1432 of 14/05/2012 in de GK); het originele verzendingsbewijs waarmee al deze documenten u vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U heeft immers niet aannemelijk kunnen maken dat u heden gezocht zou worden door de Taliban, en wel om de volgende redenen.

Vooreerst komt de algehele geloofwaardigheid van het door u aangehaalde probleem danig op de helling te staan door de vaststelling dat uw verklaringen voor het CGVS niet stroken met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hoewel er, zoals u aanhaalt, dient rekening gehouden te worden met het feit dat de verklaringen op DVZ geen gedetailleerde weergave van uw problemen betreft (gehoorverslag CGVS, 32), verklaart dit niet waarom de inhoud van uw verklaringen op deze beide tijdstippen dermate van elkaar verschillen. Zo beweerde u aanvankelijk op de DVZ dat de Taliban u toestemming had gegeven om voor uw zelfmoordaanslag nog eens naar uw ouders te gaan. Op het CGVS wijzigde dit bezoek echter in een ontsnapingsverhaal, aangezien de Taliban u in de grot gevangen hielden.

Al even opmerkelijk is voorts de opvallende tegenstrijdigheid dat u op het eerste gehoor beweerde zelf bereid geweest te zijn een zelfmoordaanslag uit te voeren en dat u om die reden nadat u met uw ouders gesproken had vrijwillig naar de Taliban wilde terugkeren, terwijl u op het tweede gehoor plots beweerde dat u op geen enkel moment een zelfmoordaanslag wilde plegen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkende u louter dit ooit gezegd te hebben (zie vragenlijst CGVS 27/07/2012, p. 3 in het administratief dossier en gehoorverslag CGVS 29/08/2013, 21 en 32). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat op de DVZ een dergelijke grote fout in uw verklaringen sloop. De verklaringen werden u immers ter bevestiging voorgelezen voor ondertekening ervan. Het is trouwens opmerkelijk dat u toen wel onder meer uw geboorteplaats liet corrigeren (gehoorverslag CGVS, 4), maar geen enkele bedenking maakte bij de korte weergave van uw asielrelaas.

Geen echte tegenstrijdigheid, maar wel een bijkomende ernstige bedenking in dit verband betreft de vraag waarom u op het eerste gehoor niets vertelde over de problemen voor uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan. Zo vertelde u bij die gelegenheid in uw spontaan relaas niets over de twee dreigbrieven die de Taliban u nog opstuurde, noch dat uw vader vermoord werd door de Taliban omwille van uw probleem (gehoorverslag CGVS, 32).

Ten tweede blijven uw verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde problemen dermate vaag en algemeen dat er ook om deze reden maar weinig geloof aan gehecht kan worden. Zo kon u geen enkele info geven over de Taliban met wie uw problemen zich stelden. Over de Taliban in uw regio in het algemeen beperkte u zich tot de vermelding dat het allemaal om lokale mensen gaat en noemde

u voorts enkele namen van Talibancommandanten. Verder gevraagd hoe u deze personen kent of wat u over hen weet, kon u echter geen bijkomende informatie geven (gehoorverslag CGVS, 31). Over de concrete Talibanleden met wie uw persoonlijke problemen zich stelden heeft u zelfs helemaal geen informatie, zelfs geen (bij)naam van bijvoorbeeld de mannen die naar uw dorp gekomen waren bij de imam, degenen die u onderwezen in de grot of de mannen die u na uw verdwijning thuis waren komen zoeken (gehoorverslag CGVS, 25, 26 en 29).

Evenmin kon u voorts vertellen naar welke madrassa de imam jullie wilde sturen, hoewel hij uw vader hierover had aangesproken en deze na dit gesprek had toegestemd om u een maand naar die plaats te laten gaan. De grot waar u vervolgens heen gebracht werd en waar u maar liefst een maand opgesloten zat, kon u maar in zeer vage bewoordingen beschrijven. Verder bleven ook uw antwoorden met betrekking tot de dagindeling gedurende die periode in de grot uitermate vaag, namelijk dat jullie Koranlessen kregen en naar preken over de profeet Mohamad luisterden. Ondanks de aanwezigheid van een 70-tal personen in die grot, wisselde u gedurende die maand bovendien op geen enkel moment ook maar een woord met één van hen, zelfs niet met de vier jongens die er samen met u waren toegekomen (gehoorverslag CGVS, 23, 25-26 en 29). Tot slot rijst de vraag hoe u er, ondanks die drukke bezetting in de grot, schijnbaar probleemloos in slaagde om die bewaakte grot ongezien te verlaten (gehoorverslag CGVS, 27).

Daarbij komt nog dat de wijze van rekruteren zoals u ze doorheen uw verklaringen afschilderde maar moeilijk in overeenstemming gebracht kan worden met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo is een rekrutering zoals door u beschreven in een tribale samenleving als de Afghaanse maar weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier).

In uw verklaringen is van een dergelijke verwevenheid echter maar weinig sprake. Uit uw verklaringen dient immers opgemaakt te worden dat de imam in uw dorp volledig op eigen houtje handelde en alle betrokkenen hierbij doelbewust misleidde. Zo verklaarde u dat redelijk wat van uw dorpsgenoten pro-Taliban zijn, waarbij u een schatting geeft van mogelijk één persoon per familie die bij deze groepering aangesloten zou zijn (gehoorverslag CGVS, 30). Hoewel dit toch op enige lokale verankering van steun aan de Taliban lijkt te wijzen, gaat de plaatselijke imam echter over tot het moedwillig misleiden van jongens en hun ouders. Een bevreemdende vaststelling, temeer aangezien deze werkwijze zijn positie in de gemeenschap duidelijk ondergraaft. Op deze wijze joeg hij immers niet enkel de gewone dorpsbewoners, maar zelfs de ouderlingen tegen zich in het harnas (gehoorverslag CGVS, 29-30 en 33).

Ter volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat de slinkse werkwijze van de imam bovendien geenszins strookt met de gangbare wijze van rekruteren door de Taliban in uw regio van herkomst. Volgens uw verklaringen spreekt de Taliban immers overal mensen aan, en preken ze dan over de bezetting van Afghanistan en de nood aan het voeren van jihad tegen de Amerikanen. Gezien een dergelijke modus operandi van mensen met woorden te overtuigen in schril contrast staat met uw persoonlijke ervaring, werd u gevraagd of de Taliban in uw regio soms ook mensen dwingt om zich aan te sluiten. Als concrete voorbeelden voor die laatste groep sprak u echter enkel in algemene termen over personen die banden hebben met de Afghaanse autoriteiten. Van gewone mensen zonder dergelijke banden kon u evenmin een concreet voorbeeld geven (gehoorverslag CGVS, 30-31).

Tot slot is het bevreemdend dat u geen enkele informatie heeft over het verdere lot van de vier andere jongens die samen met u doelbewust door de imam misleid werden. Uw uitleg hiervoor dat uw vader niet op de hoogte was van het bestaan van deze vier jongens en vice versa (gehoorverslag CGVS, 33), kan geenszins overtuigen en wel om de volgende redenen. Op de eerste plaats veroorzaakte uw vlucht uit het dorp redelijk wat ophef. Zo trokken de ouderlingen van uw dorp samen met uw vader naar het districtshuis en zag de imam in kwestie zich genoodzaakt het dorp te ontvluchten (gehoorverslag CGVS, 30 en 29). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat dergelijk nieuws niet tot in de omliggende dorpen zou doorgedrongen zijn, vooral aangezien een groot deel van de leerlingen in de madrassa uit deze omliggende dorpen kwamen (gehoorverslag CGVS, 8). Nog minder aannemelijk is dat de vaders van de vier andere jongens, toen deze na hun maand opleiding mogelijk nog steeds niet naar huis teruggekeerd waren, zelf niet op zoek zouden gaan. Zodoende zouden ze immers automatisch bij de madrassa in uw dorp uitgekomen zijn (gehoorverslag CGVS, 33).

Bovenstaande elementen doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande argumentatie niets wijzigen. Uw originele taskara verschaft enkel informatie met betrekking tot uw identiteit en herkomst, hetgeen hier echter niet meteen in vraag gesteld wordt. Het door u neergelegde verzendingsbewijs uit

Afghanistan toont hooguit aan dat u contacten hebt in Afghanistan, hetgeen in casu evenmin in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de twee dreigbrieven van de Taliban kan eerst en vooral verwezen worden naar de bovenvermelde vaststelling dat u hierover op DVZ met geen woord repte. Het is overigens opmerkelijk dat uw vader deze brieven niet serieus nam. Uw uitleg dat hij enkel voor uw leven vreesde en actie ondernam omdat ze naar u op zoek waren, gaat immers niet op aangezien in de laatste brief uw hele familie met de dood werd bedreigd (gehoorverslag CGVS, 33 en 34). De foto's van uw vader hebben geen invloed op uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Nangarhar dient immers gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Nangarhar te ontlopen.

Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om alleen naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor

u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in stedelijke gebieden in Afghanistan die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR).

U schetste doorheen het gehoor immers een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die niet geheel onbemiddeld is. Zo bezitten jullie 6 jerib grond en ook vee (gehoorverslag CGVS, 11 en 12-13). Hoewel u niet weet hoeveel betaald werd voor het eerste deel van uw reis naar Europa, verklaarde u dat uw vader het tweede deel van 5500 euro eenvoudigweg thuis had liggen (gehoorverslag CGVS, 22). Er bestaat dan ook geen twijfel over dat uw familie het financieel goed stelt.

U bent bovendien 4 jaar naar school geweest in Afghanistan, waardoor u zowel kunt lezen als schrijven (gehoorverslag CGVS, 9 en 10). Daarbij komt nog dat u naast uw moedertaal Pashtou ook het Dari machtig bent (gehoorverslag CGVS, 10). U verkeert voorts in goede gezondheid. Om al deze redenen lijkt het er dan ook op dat u bij terugkeer in staat bent om elders een ander leven op te bouwen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Khogyani te onttrekken.

Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partijen in Kabul zou gevisieerd worden. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr.

167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Voor wat betreft de vluchtelingenstatus, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één tegenstrijdigheid, inconsistentie, vaagheid of onwetendheid te weerleggen. De desbetreffende vaststellingen door verwerende partij aangaande wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.4. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist deze motivering en stelt dat de motivering van verwerende partij dat het feit dat verzoekende partij voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om alleen naar Europa te reizen en haar in een vreemde gemeenschap te vestigen, aantoonde dat het voor haar niet onmogelijk of onredelijk is om haar te vestigen in stedelijke gebieden in Afghanistan die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken, geen steek houdt. Immers is iedere asielzoeker die zijn asielaanvraag indient in Europa naar daar gereisd. Dit argument kan dan ook bezwaarlijk gebruikt worden om personen uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus, daar op deze manier bijna iedereen hiervan wordt uitgesloten. Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat de commissaris-generaal tijdens het gehoor van verzoekende partij heeft nagelaten om haar te vragen of er redenen zijn waarom zij zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen. Derhalve heeft zij de kans niet gekregen

om zich uit te spreken over haar interne vluchtalternatieven en/of over de mogelijkheden om zich in Kabul te vestigen. Het gehoor op het Commissariaat-generaal is bovendien erg gestructureerd, waarbij er van verzoekende partij verwacht wordt dat zij antwoordt op de gestelde vragen en er weinig ruimte is voor een spontane verklaring omtrent de mogelijkheid om zich elders in Afghanistan te vestigen teneinde de algemene situatie in de provincie Nangarhar te ontlopen. Dit geldt des te meer gezien haar jonge leeftijd, hetgeen het nog moeilijker maakt dergelijke spontane verklaring af te leggen. Verzoekende partij meent dan ook dat er geen enkel onderzoek naar het redelijk karakter van een intern vluchtalternatief, zoals voorzien in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, werd gevoerd.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de verklaringen van verzoekende partij kan worden afgeleid dat zij uit een financieel bemiddelde familie komt. Immers bezit haar familie 6 jerib grond en ook vee (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/08/2013, p. 11, 12 en 13). Tevens verklaarde verzoekende partij dat haar vader het tweede deel van het geld voor haar reis naar Europa, 5500 euro, eenvoudigweg thuis had liggen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/08/2013, p. 22). Gelet op de financiële draagkracht van haar familie, kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoekende partij financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul.

Voorts is de Raad van oordeel dat het gegeven dat verzoekende partij gedurende vier jaar school heeft gelopen in Afghanistan en zowel kan lezen als schrijven, en de vaststelling dat zij naast haar moedertaal Pashtou eveneens het Dari machtig is, haar kansen op de arbeidsmarkt verhogen in geval van vestiging in Kabul.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, overtuigt verzoekende partij dan ook niet dat zij niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul.

Ten slotte merkt de Raad op dat aan verzoekende partij wel degelijk werd gevraagd naar de mogelijkheid om elders te gaan wonen, waarop zij antwoordde dat zij gewend was in een dorp te wonen en niet kon leven in een stad (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/08/2013, p. 33), hetgeen evenwel geen overtuigende uitleg is. Immers wijst verwerende partij er terecht op dat verzoekende partij voldoende zelfstandig en initiatiefrijk blijkt te zijn om alleen naar Europa te reizen en om zich in een vreemde gemeenschap te vestigen.

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, kan van haar dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar haar voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen."* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 5 september 2013 (administratief dossier, stuk 13) betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen 'open combat' gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere

aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard, waarbij de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de opmerking dat de situatie in Kabul nog niet volledig stabiel is gezien de recente berichtgevingen in de media aangaande verscheidene dodelijke slachtoffers – zonder overigens enig persbericht daaromtrent bij te brengen – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Kabul geen sprake is van een open oorlog en dat het geweld een sterk gericht karakter vertoont.

Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT